

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 241

гр. Велико Търново, 04.08.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в закрито заседание на четвърти август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ СТОЯНОВА

Членове: МАЯ ПЕЕВА
ИСКРА ПЕНЧЕВА

като разгледа докладваното от ИСКРА ПЕНЧЕВА Въззивно частно търговско дело № 20224001000197 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Постъпила е частна жалба от „Аман 2013“ ООД против Определение № 141/ 18.04.2022 г. по т.д. № 186/ 2021 г. по описа на ОС – Плевен, с което съдът на основание чл.420 ал.5 вр. чл.1 ГПК е постановил спиране на принудителното изпълнение по изп. дело № 20218380409612 по описа на ЧСИ М. Б., образувано въз основа на изп. лист, издаден на основание заповед за незабавно изпълнение по Ч.гр.д. № 4303/ 2021 г. по описа на РС – Плевен, с вискател жалбоподателя пред ВТАС и длъжници „САС инж.“ ЕООД и ЕТ „САС – В. А.“. Счита обжалвания акт за недопустим, а по същество за неправилен и незаконосъобразен, постановен в противоречие с установената съдебна практика. Оплакването му за недопустимост се основава на становището му, че по спирането вече има произнасяне на ОС – Плевен по повод частна жалба на длъжниците срещу разпореждането за незабавно изпълнение и повторното произнасяне е недопустимо на основание чл.299 ГПК. По същество на акта излага, че обезпечението по чл.180 и чл.181 ЗЗД, което следва да предостави длъжникът, за да допусне съдът спиране на изпълнителното производство, не е определяемо от съда, а законово установено и то е в размер на вземането на кредитора. Пзовава се на съдебна практика в този смисъл, формирана по чл.250 ГПК – отм. Съдът неправилно приел, че предложеното от ответниците обезпечение чрез двете учредени ипотeki обезпечава в пълна степен интересите му на кредитор, като безкритично е възприел представените доклади за пазарна стойност на двата ипотекирани имота и не му дал възможност да оспори тези доклади. Сочил, че същите не са изготвени по надлежния ред и посочените в тях оценки не отговарят на действителните. При преценката си съдът не съобразил от една страна, че двата ипотекирани апартамента се намират в сграда, за която няма разрешение за

експлоатация, а от друга, че се това е същата сграда, в която се намират и предоставените като обезпечение по процесния договор между страните апартаменти и на които по изп. дело е изготвена оценка, коренно различаваща се от тази в докладите. Моли обжалваното определение да бъде отменено.

В срока за отговор са постъпили отговори от насрещните страни със становища за неоснователност на жалбата. Считат, че определението на ОС – Плевен е процесуално допустимо, защото произнасянето на съда, на което се позовава жалбоподателят, е в различно производство – по чл.419 ал.1 ГПК, където се дължи преценка за наличието на различни предпоставки от тези в производството по чл.420 ал.1 ГПК. Излагат, че двете процедури не са конкурентни, като в случая следва да се държи сметка, че съдът не е уважил жалбата му срещу разпореждането за незабавно изпълнение и поради това за тях съществува правен интерес да искат спиране на изп. дело. По същество считат обжалвания акт за правилен. Предложеното от тях обезпечение надлежно обезпечавало не само вземането на ищеца, но и разносните за исковото производство. Разликата в оценките по изп. дело и в двата доклада произтичала от различната степен на завършеност и състоянието на обектите, като следвало да се съобрази и дисконтът от 20 % от пазарната стойност, който се прилагал при принудителното изпълнение. По отношение на съдебната практика, на която се е позовавал жалбоподателят, ЕТ „САС – В. А.“ излага, че същата не намира приложение, защото разпоредбата на чл.420 ал.1 ГПК не съдържа изискване обезпечението да е в размер на вземането на кредитора, каквото изискване било изрично посочено в аналогичния случай по чл.282 ал.2 ГПК. Молят обжалваното определение да бъде потвърдено.

Съдът намира следното: „Аман 2013“ ООД се е снабдил със заповед за незабавно изпълнение по чл.417 т.6 ГПК по Ч.гр.д. № 4303/ 2021 г. по описа на РС – Плевен солидарно срещу „САС инж.“ ЕООД и ЕТ „САС – В. А.“ за вземане за договорна неустойка в размер на 150 000 евро. Вземането му за неустойка е обезпечено чрез учредени пет договорни ипотeki върху недвижими имоти – апартаменти в сграда в режим на етажна собственост в гр.София, р-н Връбница, жк Обеля 1, бл.130. По образуваното изп. дело № 20218380409612 по описа на ЧСИ М. Б. е предприето принудително изпълнение въз основа на издадената заповед. Длъжниците са обжалвали с частна жалба разпореждането за незабавно изпълнение, но жалбата им е оставена без уважение. Междувременно поради подаденото от тях възражение срещу заповедта „Аман 2013“ ООД е предявил иск с правно основание чл.422 ал.1 ГПК за установяване на вземането си. В исковото производство ответниците са направили две искания за спиране на изп. дело на основание чл.420 ал.5 вр. ал.1 ГПК, които са били отхвърлени от ОС – Плевен – първото поради непредставено обезпечение по смисъла на чл.420 ал.1 ГПК, а второто, по което актът на ОС е потвърден от ВТАС, по съображения, че те не са предоставили за кредитора

ново обезпечение по чл.180 и чл.181 ЗЗД, различно от това, с което вземането на последния вече е обезпечено преди издаването на заповедта – по силата на договорното им правоотношение. Ответниците са отправили до съда трето искане за спиране на изп. производство, като са представили като обезпечение пред съда нотариално заверени, вписани в СВ съгласия за учредяване на ипотечи в полза на „Аман 2013“ ООД върху два обекта – апартаменти в същата сграда, в която се намират и апартаментите, върху които е учредена договорна ипотека за обезпечаване вземането за неустойка. Приложили са два доклада за пазарни оценки на ипотечирани апартаменти, установяващи стойността им съответно на 197 300 лв. за първия и 185 400 лв. за втория. Приложено е уведомление за обявена публична продажба по изп. дело № 20218380409612, от което е видно, че за апартамент с площ 75.59 кв.м – т.3 от уведомлението – приетата от ЧСИ оценка е 116 460 лв. /обявената цена е 80 % - чл.485 ал.4 ГПК/. С обжалваното пред настоящата инстанция определение ОС – Плевен е уважил искането и е спрял принудителното изпълнение, приемайки, че предоставеното обезпечение покрива задължението по иска в това число и разноските за исковото производство.

При тази фактическа обстановка, ВТАС преценява частната жалба на „Аман 2013“ ООД като неоснователна. Обжалваното определение е процесуално допустимо. Произнасянето на съда по предходни искания с правно основание чл.420 ал.5 вр. ал.1 ГПК не се ползва със сила на пресъдено нещо и длъжникът винаги може да иска спиране, защото развиващото се принудително изпълнение засяга правната му сфера и той има интерес да бъде преустановено до приключване на висящото исково производство с влязъл в сила съдебен акт. Предходното производство по чл.419 ал.1 ГПК също е ирелевантно за процесуалната допустимост на искането за спиране, защото обжалваното разпореждане на съда за незабавно изпълнение не е отменено, съответно не настъпила целената правна последица – спиране на производството и за длъжниците първият интерес от спирането продължава да съществува.

Спирането на принудителното изпълнение, допуснато на основание заповед за незабавно изпълнение, съгласно чл.420 ал.1 ГПК е обусловено от представянето от длъжника на надлежно обезпечение за кредитора по чл.180 и чл.181 ЗЗД. В нормата не е въведено изискване за размера на обезпечението и неоснователно жалбоподателят счита, че то следва да бъде в размер на вземането му – предмет на исковата претенция. Само в чл.282 ал.2 т.2 ГПК е предвидено, че размерът на обезпечението не се определя от ВКС, а по решения за парични вземания е в размер на присъдената сума и това законодателно решение намира своето обяснение с оглед етапа на исковото производство, приключило пред две съдебни инстанции и компетентността на касационната инстанция. Обвързаност на обезпечението по чл.420 ал.1 ГПК от размера на вземането на кредитора не може да се изведе при тълкуване на разпоредбата, която казва, че предоставеното обезпечение следва да е „надлежно“, а това безспорно налага

преценка на съда за неговата надлежност. Граматическото тълкуване на изречение второ също опровергава такава обвързаност, защото е посочено, че когато длъжникът е потребител, обезпечението е в размер до една трета от вземането, т.е. съдът ще прецени колко трябва да бъде. Подходът спрямо другите правни субекти, които нямат качеството „потребител“ не би могъл да бъде различен. Подобна обвързаност противоречи на целта на внасяне/ предоставяне на гаранция съгласно чл.391 ал.3 ГПК и чл.403 ал.1 ГПК – да послужи за обезщетяване на преките и непосредствени вреди на кредитора, които той би претърпял ако обезпечението е неоснователно /в конкретния казус, ако претърпи вреди от спирането на изпълнението/. Възприемането на тезата на жалбоподателя би означавало да се придаде на предоставеното обезпечение различна цел – да послужи на кредитора да се удовлетвори за вземането си при евентуално уважаване на предявения от него иск. Съдът в настоящия му състав счита, че учредените от единия ответник и трети лица в полза на ищеца ипотеки са надлежно обезпечение дори и ако се приеме, че пазарната стойност на двата имота е по-ниска от посочената в двата доклада на независимия оценител и равна на приетата по изп. дело № 20218380409612.

С оглед изложеното, налице са предпоставките на чл.420 ал.5 вр. ал.1 ГПК за спиране на принудителното изпълнение въз основа на издадените в полза на жалбоподателя заповед за незабавно изпълнение по чл.417 т.6 ГПК и изп. лист. До същия правен извод е достигнал и първоинстанционния съд, поради което обжалваното определение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 141/ 18.04.2022 г. по т.д. № 186/ 2021 г. по описа на ОС – Плевен.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____